

Lobke de dwergschnauzer

Een korte uiteenzetting over de perikelen in mijn peper en zout Dwergschnauzer leventje.

Op 4 mei 2012 werd ik geboren in Assen bij de familie Krottje. Met elf weken was ik nog samen met mijn zusje bij de fokker. En toen kwam het vrouwtje kijken.

Ze wilde een Riesenschnauzer of een teckel en toen werd het dus een Dwergschnauzer. Ze wilde de rustigste hond meenemen, omdat ze zelf al zo druk is. Dat leek haar verstandig. Maar zeg nu zelf, wij schnauzers kunnen er natuurlijk niet aan beginnen om uitgekozen te worden, dat regelen we wel even zelf.

Mijn zusje ging onder een stoel liggen samen met mij.

Zij keek met, wat het vrouwtje noemde “ondeugende teckel ogen” naar het vrouwtje. Maar in tegenstelling tot mijn zusje, die maar een keertje bij het vrouwtje ging kijken, kwam ik wel vijf keer om contact te maken. Ja, je moet er wat voor doen, als je eenmaal gekozen hebt. En jawel hoor, ze wilde mij! “U heeft zojuist de drukste uitgekozen” zei mevrouw Krottje. Maar het vrouwtje was verstandig, ik had haar uitgekozen en dus zou ik met haar mee naar huis gaan werd besloten. Even was er nog verwarring, want het vrouwtje reed auto en ik lag bij een kennis op schoot.

Maar al gauw werd duidelijk dat ik toch echt met het vrouwtje mee naar huis ging. Bij die kennis een dagje logeren prima, maar ik gilte wel de hele boel bij elkaar als het vrouwtje me op kwam halen, voor de zekerheid.

Mijn eigenlijke naam is Tundzja van Koetsje Ot Obor.

Als ik slecht luister noemt het vrouwtje mij weleens zo, maar mijn roepnaam is Lobke. Dat betekent lieveling.

Natuurlijk heb ik daar vanaf het begin danig gebruik van gemaakt. Op de cursus gehoorzaamheid haalde ik allemaal negens en tienen. Maar denk maar niet dat ik in het

dagelijks leven altijd luister, daar is tenslotte geen aardigheid aan. Behalve als het vrouwtje een paniekstem opzet, zoals die keer dat ik wegrende en de drukke doorgaande weg over wilde gaan steken naar huis omdat ik het vrouwtje helemaal kwijt was, dat liep gelukkig goed af, pfff. Nu heeft het vrouwtje een hondenfluitje en als ze daarop blaast kan je beter maar wel meteen komen.

Vrouwtje houdt ons ook weleens voor het lapje. Als we dan met zijn tweeën, Floortje en ik, ver vooruit lopen draait het vrouwtje gewoon om en loopt terug. Maar dat hebben we nu wel door dus dan hebben we haar altijd heel gauw ingehaald.

Toen ik met elf weken bij het vrouwtje kwam wonen mocht ik eerst in de bench boven slapen. Overdag spelen met Balthasar, een rode "je weet wel kater", erg leuk. Toen sliep ik beneden, maar na een tijdje vond het vrouwtje dat toch wat ongezellig en verhuisde ik naar boven, naar haar bed voor de nacht.

Zeg nou zelf, dat is toch ook een veel betere plek voor een Dwergschnauzer?

Maar vrouwtje kon het niet zo waarderen als ik in haar oor blafte middenin de nacht. Toen ik dat twee keer had gedaan kreeg ik op mijn kop. Vrouwtje dacht dat ik blafte omdat mijn vriendje, de rode kater Balthasar voor de deur stond. Maar de derde nacht werd ze wakker van een inbreker. Ik had niets gezegd, dat mocht toch niet?

Enfin, daar was het vrouwtje duidelijk ook niet blij mee en binnen twee dagen blafte ik weer keurig netjes als er wat was, in eerste instantie het vrouwtje aankijkend of ze dat een goed idee vond.

Vrouwtje vind mij een uiterst slimme schnauzer!

Maar vrouwtjes oudste zoon vond het toch wel een goed plan als er een Riesenschnauzer bij zou komen. Dus kwam Floortje in mijn leven. De drukste uit het nest, hoe kan het ook anders. Flora is de godin van de bloemen en Floortje rook dan ook van het begin af aan aan alle bloemen die ze tegenkwam. Mij niet gezien, er zijn veel interessanter luchtjes.

Helaas wilde Balthasar de dag van Floortje haar aankomst 's avonds door het keukenraam naar binnen, maar zag toen Floortje en begon lelijke geluiden te maken en zette boze ogen op. Dat betekende het einde van onze vriendschap,

want net als de musketiers nemen schnauzers het altijd voor elkaar op en zeker voor een pup die mijn bescherming heel hard nodig had en nog heeft, vind ik. Dat Floortje en Balthasar het goed met elkaar kunnen vinden doet er niet toe. Dus leeft Balthasar op straat en boven, beneden ben ik de baas!

Eigenlijk wilde het vrouwtje een keertje een nestje

Dwergschnauzers en er dan eentje houden.

Maar ja, haar zoon zei: "Denk eraan mamma" want twee schnauzers vindt hij wel genoeg.

Dus werd er uitgesteld, informatie opgeslagen over fokken, uitgesteld, informatie ingewonnen over fokken en uitgesteld.

Vorig jaar kwam Cinderella erbij, een half siamees.

Nou, dat betekent gewoon een halve hond, dus dat werd meteen keten samen.

Jammer van mijn baardje, dat dan weer wel. Eerst vrat

Floortje aan mijn baard en toen de haren eindelijk weer begonnen te groeien zette

Cinderella het snoeiwerk voort. Maar, ik heb Floortje haar baard ook aardig gekortwiekt, want soms vind ik het echt nodig om te laten zien dat ik nog steeds de baas ben en dan hang ik gewoon in haar baard. Alleen als het om eten gaat mag ik niet aan het eten van Floortje komen en beschermt het vrouwtje mij en mijn bak want eten en een ries dat is andere koffie!

Ik werd altijd vier keer in het jaar loops, maar ja, het houdt een keertje op.

Aldoor show lopen en geen dekking? Gewoon niet meer meewerken als je de keurmeester niet moet en kostje gekocht, ik hoef geen show meer te lopen, goed geregeld toch?

Net toen het vrouwtje eindelijk na veel wikken en wegen besloot dat ze mij het moederschap toch wel een keertje gunde, werd ik dus niet loops.

Dus afwachten maar en ja hoor, opeens was het zover.

Hormoonbepaling laten doen bij de dierenarts na acht dagen. De uitslag was er pas een dag later. Volgens de dierenarts kon het vrouwtje nog wel een dag wachten en dan een nieuwe

afpraak maken. Maar volgens de assistente kon het ook wel een paar dagen

duren voordat de uitslag kwam van de bloedtest. Dus vrouwtje subiet Dorien de Wit gebeld.

Dorien gaf veel informatie en het telefoonnummer van haar eigen dierenarts.

Toen het vrouwtje wist hoe het geregeld moet worden ging ze met mij naar Oudorp, waar wel de uitslag een paar uur later doorgegeven kon worden omdat ze daar zelf de goede test doen.

Op 8 maart mocht ik mee naar Duitsland, om kennis te maken met de vader van mijn toekomstige kindertjes, Justin vom Ahrendsfeld. Dat was een korte maar innige ontmoeting.

Ik vond het prima. Geplast in de gang op het kleedje toen we binnenkwamen en voordat ik

wegging voor de zekerheid ook nog een keertje. Die reu vergeet mij niet gauw! Alles ging

zijn gangetje tot het vrouwtje vocht uit mijn achterkantje zag lopen. Verder was

Floortje met spelen heel hard tegen mij opgebotst.

Vrouwtje in paniek en als vrouwtje haar adhd hoofd eenmaal wat bedenkt krijg het er dan maar uit.

Gelukkig bedacht ze, na allemaal geruststellende woorden van ervaren fokkers, dat ze altijd even een bezoekje aan de dierenarts af kon leggen. Nou, dat heb ik geweten.

Er werd een hard plastic ding in mijn achterkantje gestoken. En toen ik piepte kreeg ik te horen: "Straks moet er nog iets veel groters doorheen meisje".

Ja, maar geen harde stukken plastic. Enfin, echo gemaakt, vrouwtje helemaal gelukkig, er lag een kind te slapen en een druk te doen (weden dat die straks mag blijven?). Alles was goed en nu maar afwachten.

Vrouwkje heeft heel veel informatie over voer gevraagd en besloten dat ik extra's moet krijgen naast het voer wat we krijgen. Ja, maar mag ik alsjeblieft zelf even bepalen wat wel en wat niet? Stinkende vis? Alsjeblieft zeg, niet als je zwanger bent, geef mijn portie maar aan Floortje. Dat idee van de dierenarts van die extra eieren en die lekkere puppy brokjes met kip van de dierenarts, dat bevalt me wel, helemaal goed en eend met konijn zie ik ook nog wel zitten.

Als vrouwkje speciaal rundvlees haalt bij de supermarkt, zonder troep, met conserveringsmiddelen laat ze gewoon liggen voor de mensen, vind ik dat al helemaal niet verkeerd.

Vrouwkje kriebelt mij iedere avond als we op de bank zitten extra op mijn rug. Dan maak ik expres veel geluid, want dan gaat ze extra lang door. Als je zwanger bent moet je goed voor je laten zorgen, ja toch? Vrouwkje vindt mij heel gelukkig uit mijn ogen kijken. En 's avonds lekker nog dicht tegen het vrouwkje aan liggen in bed.

Als het zonnetje schijnt begin ik volgens het vrouwkje tijdens het uitlaten weleens te hijgen als een oud karrenpaard. Dan brengt ze mij wat eerder thuis, want Floortje moet natuurlijk wel aan haar beweging komen. Of ze tilt mij op, dat vind ik ook heel best.

En nu maar afwachten totdat het vrouwkje de kraamkamer klaar gaat maken, dan wordt het eens wat.

De slaapkamer van het vrouwkje wordt de kraamkamer, want dat is de enige kamer boven die op de gunstige kant ligt, de andere kant is te warm als de zon schijnt en beneden is toch wel druk met een springende Riesenschnauzer.

Hihi, dan moet het vrouwkje alleen zorgen dat ze mij op tijd van het bed in de werpkist laat gaan als het 's nachts gaat gebeuren...wordt vervolgd...

